16. Dýravinurinn ungi.
Sumardvöl Reykjavíkurdrengisins.
1 blað. Reykjavík, 19.nóvember 1940.

Drengur nokkur hédan úr bænum hefir dvalid á sveit tvö undanfarin sumur. Hann vard 5 ára ad aldri í sumar, og þótt ungur sé, hefir hann vakid mikla athygli manna á sér fyrir þad, hvern su gódur hann er vid öll dýr og vinveittur þeim, enda vidast þau skilja hann betur en adra menn, sem eldri ern.

Á sumarheimili drengsins er fjöldi hrossa, allt ad 20 talsins; ern sum þeirra svo ljónstygg; ad eigi er munt ad ná þeim í haga eda banda þau, nema med mannsöfundi, en drengur þessi, þótt ungur sé, getur gengid ad hvada hrossi sem er, beizlad þad og farid med þad ad vild sinni; hvar og á hvern veg sem hann skilur vid þad, klappar hann þér og strýkur þér um snoppuna, segir nokkur vingjarnleg ord vid þad, t. d. þetta: „Vertu sæll, vinur minn!" eda: „þú ert gódur vinur minn!" Lítur þá dýrid til hans og á eftir honum, vinarangum, eins og vildi þad segja: „Klappad mér meira, strjúktu snoppuna á mér einnsinni enn!"

Þad er margreynt, ad fleiri hestar í þessum hóþi, sem ljónstyggir ern vid adra menn, líta höfdi sínu strax, sem þeir sjá dreng þennan med beizli í hönd nálgast sig, svo ad hann geti bandad þá, og menn hafa séd þá leggjast nidur á framfætur sína, svo ad hann hafi átt þvi hægara med ad komast þeim á bak eda geti beizlad þá. —

Frásögn þessi, um 5 ára drengin, dýravininn unga, mætti verda ödrum börnum á hans reki til fyrir myndar, og þvi er hennar getid hér.

Fleiri sögur af líku tagi, ætti ad senda Dýravininum til birtingar: þær mundu verda til þess, ad vekja samúd og skilning þeirra og annara manna á mörgum málleysingjanum og mundarlausu dýrinu, sem ávalt er ad leita vináttu vorrar, mannanna, sem eiga ad hjálpa þeim og verndaþau.

Reykjavík, 19. nóv. 1940 Jón Tálsson

ita kisa)
i 1936.